

Centrale Raad van Beroep

AAW/WAO1986/159

Uitspraak

Uitspraak in het geding tussen het bestuur van de BV voor de Bouwnijverheid, Risicogroep Schildersbedrijf, eiser, en D. A., te O., gedaagde

I. Ontstaan en loop van het geding

Bij brief van 11 februari 1985 is gedaagde namens eiser in kennis gesteld van de beslissing tot terugvordering van het hem over het tijdvak van 13 augustus 1984 tot en met 31 december 1984 ten onrechte als voorschot op arbeidsongeschiktheidsuitkeringen krachtens de Algemene Arbeidsongeschiktheidswet (AAW) en de Wet op de arbeidsongeschiktheidsverzekering (WAO) uitbetaalde bedrag van f 4801,54.

De Raad van Beroep te Rotterdam heeft bij uitspraak van 16 januari 1986 het tegen die beslissing ingestelde beroep gegrond verklaard en die beslissing vernietigd.

Eiser heeft tegen die uitspraak hoger beroep ingesteld en op de in een aanvullend beroepschrift d.d. 21 april 1986 uiteengezette gronden de Raad verzocht de aangevallen uitspraak te vernietigen en het beroep tegen de bestreden beslissing alsnog ongegrond te verklaren.

Het geding is behandeld ter terechtzitting van de Raad, gehouden op 29 juni 1989, waar eiser is verschenen bij gemachtigde mr. H.B. H., werkzaam bij de Stichting Sociaal Fonds Bouwnijverheid en waar gedaagde niet is verschenen.

Na behandeling van het geding ter terechtzitting is de Raad gebleken dat het onderzoek niet volledig was geweest. Ter voldoening aan een desbetreffende bevel van de Raad d.d. 5 juli 1989 heeft de fungerend voorzitter van de Raad eiser een vraag gesteld welke bij brief (met bijlagen) van 31 oktober 1989 is beantwoord.

De behandeling van het geding is hervat ter terechtzitting van de Raad, gehouden op 5 juli 1990, waar eiser zich heeft laten vertegenwoordigen door mr. K.L. G., werkzaam bij de Stichting Sociaal Fonds Bouwnijverheid en waar gedaagde opnieuw niet is verschenen.

II. Motivering

De Raad dient in dit geding de vraag te beantwoorden of eiser terecht de beslissing heeft genomen tot terugvordering van het onder I vermelde voorschot.

Eiser heeft gedaagde bij brief van 10 augustus 1984 medegedeeld dat hem, in afwachting van een nader onderzoek met betrekking tot zijn recht op uitkering krachtens de AAW en de WAO, met ingang van 13 augustus 1984 een — eventueel te verrekenen of terug te vorderen — voorschot betaald zou worden. Bij brief van 10 december 1984 is gedaagde medegedeeld

dat uit de ter beschikking staande gegevens bleek dat hij geen aanspraak op een AAW/WAO-uitkering had en dat hij er rekening mee moest houden dat het hem verstrekte voorschot teruggevorderd zou kunnen worden. Bij voor beroep vatbare beslissing van 19 december 1984 is gedaagde in kennis gesteld van de weigering hem een uitkering toe te kennen krachtens de AAW en de WAO. Vervolgens is de thans bestreden beslissing genomen.

Als gevolg van het in rechte onaantastbaar worden van de weigering van eiser gedaagde voor uitkering krachtens de arbeidsongeschiktheidswetten in aanmerking te brengen — bij uitspraak van 9 augustus 1989 heeft de Raad een tegen die beslissing ingesteld beroep alsnog ongegrond verklaard —, staat vast dat aan gedaagde onverschuldigd voorschot is betaald.

Nu een voorschot als in dit geding aan de orde uit de aard der zaak dient te worden terugbetaald indien blijkt dat geen definitieve toekenning van uitkering kan plaatsvinden, zal de Raad de bestreden beslissing slechts dan dienen te vernietigen, indien gesteld moet worden dat het uitvoeringsorgaan in redelijkheid niet tot die beslissing heeft kunnen komen dan wel anderszins heeft gehandeld in strijd met enig algemeen beginsel van behoorlijk bestuur.

Uit de bij eisers, onder I vermelde, brief van 31 oktober 1989 gevoegde zogenaamde voorlegger AAW/WAO blijkt niet dat voorafgaande aan de terugvorderingsbeslissing enige afweging van belangen heeft plaatsgevonden. De Raad is van oordeel dat ook een terugvorderingsbeslissing als de onderhavige weloverwogen dient te worden genomen.

Nu zulks niet is geschied — blijkens de gedingstukken heeft slechts een zekere afweging van belangen plaatsgevonden voorafgaande aan de later genomen beslissing om gedurende de loop van het geding niet over te gaan tot invordering van het teruggevorderde bedrag — kan de bestreden beslissing de aangegeven toetsing wegens strijdigheid met het zorgvuldigheidsbeginsel niet doorstaan.

Nu de bestreden beslissing reeds bij de aangevallen uitspraak is vernietigd, komt die uitspraak, zij het op andere gronden, voor bevestiging in aanmerking, zodat dient te worden beslist als volgt.

III. Beslissing

De Centrale Raad van Beroep,

recht doende in naam der Koningin!

Bevestigt de aangevallen uitspraak.

26 juli 1990